

Panoràmica del Matagalls

UNA de les excursions fetes aquest estiu i digna de menció fou la que ens portà a l'aplec del Matagalls.

*Déu te guard, vianant:
que t'imposi el Montseny
una mica d'amor*

i una mica de seny. (GUERAU DE LIEST)

Reunions, preperatius, discussions... i per fi un grup de valents i decidits, carregats amb unes motxilles que més que motxilles semblaven alforges de tan grosses i plenes com eren –les tendes sortien per un costat i les mantes per l'altre, aquí una cassola per a fer l'arròs i allà una cafetera que ben segur no serviria per a rentar-se els peus–, el disabte a la mitja tarda, amb un xàfec per a fer botzinar els peixos, agafaren una «rubia» que els portà de la Plaça de la Coma a l'estació de Caldes de Malavella, on el tren que els portaria fins a Sant Celoni no havia arribat encara, i l'estona que tardaria... si tot anava bé.

A Sant Celoni els esquilaren; més ben dit, el taxista que els portà fins a Coll Formic, a uns tres quarts de camí del campament del Matagalls, els va veure venir, i no els quedà altre remei que pagar el que els exigia.

El diumenge a les sis del matí tots els que anàvem al Matagalls érem a la Plaça de la Coma; la varitat sigui dita: tots menys un, bé tots menys una.

Amb una elegria envejable i amb unes cantúries de rassinyols, cardines, mussols i garses, emprenguérem el viatge amb mitja hora de retard.

Prop de Sta. Fe del Montseny i a la font de Passavets d'aigua fresca i regalada, com qualifica Mn. Cinto a les del Canigó, ens aturàrem a esmorzar i a fer altres feines obligades.

No cal oblidar les discussions que tingueren lloc en aquests moments d'emplanar la panxa i la cantimplora, però tot acabà com havia d'acabar, bé.

L'autobús –no oblidem el conductor que semblava una fada conduint– ens portà fins a Sant Marçal, i minyons allà començà el que és bo.

Sense donar vanaglòria als qui hi anaren i sense voler ofendre als qui es quedaren, calcem-nos, no tothom hagués arribat a lloc, i menys a l'hora de tornar.

Entre penes i fatigues i amb tota la llengua fora –teniem sed– arribàrem per fi, a una esplanada des d'on vèiem la Creu i un veritable jardí de tendes de campanya.